

Извод из образложења пресуде Управног суда, 20 У. 1522/2011 од 15.3.2011. године:

„Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, тужилац првостепеном органу поднео пријаву дана 28.4.2010. године у којој наводи да је био запослен у "Ј."; да је добио незаконит отказ 6.7.2002. године; да је повео радни спор, који је добио и правноснажном пресудом од 24.8.2007. године враћен на рад; да је дао изјаву и потписао је да не жели да се врати на рад. После задње уплате обратио се правној служби послодавца да му дају решење о престанку радног односа као технолошком вишку да може да се пријави тржишту рада због остваривања права на материјално обезбеђење, што послодавац није хтео да учини. Истакао је да му је радна књижица закључена 31.8.2007. године без икаквог правног основа, тј. без решења, обавештења и уручења решења, те да му је ускраћено право жалбе; да се обраћао генералном директору три пута и да је после свега поднео тужбу суду. Поступајући по том захтеву, првостепени орган је донео решење којим је одбацио захтев због ненадлежности, а тужени орган поступајући по жалби тужиоца, је поништио то првостепено решење са налогом да се у поновном поступку провери и на несумњив начин утврди радно-правни статус овде тужиоца, при том да првостепени орган води рачуна да ли је одлука о престанку радног односа поништена од стране суда. У тој ситуацији овде тужилац је у радном односу. По налогу из решења другостепеног органа, првостепени орган треба да "утврди" да ли је и када послодавац одјавио запосленог са обавезног социјалног осигурања и да ли је пре тога донео решење о отказу уговора о раду. Поступајући у поновном поступку, првостепени орган је утврдио да је тужиоцу радни однос код наведеног послодавца престао решењем послодавца о отказу уговора о раду 12.9.2002. године, када је одјављен са обавезног социјалног осигурања. Против овог решења тужилац је повео радни спор, који је окончан судском пресудом ... која је постала правноснажна 24.8.2007. године. Тужилац је послодавцу поднео молбу да не улаже жалбу на првостепену пресуду, са изјавом да се одриче права на враћање на рад, под условом да "Ј." не уложи жалбу на пресуду, чиме ће му омогућити да наплати заостале неисплаћене зараде. Та молба заведена је код послодавца 14.8.2007. године под бројем ... "Ј." је испунио услов тужиоца и није уложио жалбу на првостепену пресуду, те је иста постала правноснажна 24.8.2007. године, а тужиоцу су исплаћене све доспеле зараде, за које су уплаћени порези и доприноси за време трајања спора - од дана престанка радног односа 13.9.2002. године до дана правноснажности судске пресуде 24.8.2007. године.

Одредбом члана 2. Закона о раду прописано је да се одредбе овог закона примењују на запослене, тј. на лица у радном односу код послодавца. Чланом 24. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је да орган пази по службеној дужности у току целог поступка на своју стварну и месну надлежност и у складу са чланом 56. став 3. истог закона, уколико орган није надлежан за рад по поднеску, донеће закључак којим ће одбацивати поднесак због ненадлежности.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, будући да је у поступку код првостепеног органа, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је одлучено као у диспозитиву првостепеног

решења. Ово из разлога што тужилац нема статус запосленог, а сва спорна потраживања настала по основу радног односа, може остварити пред судом опште надлежности у парничном поступку, како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу свог решења.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Ово стога што је радни однос тужиоцу престао решењем послодавца о отказу уговора о раду 12.9.2002. године и није настављен након правоснажности судске одлуке 24.8.2007. године, јер тужилац није желео да се врати на рад, о чему је сачинио изјаву, коју је потписао. Послодавац је исплатио штету у виду неисплаћених зарада и других примања за време вођења спора, од покретања до правоснажности судске одлуке. Дакле, након наведене правоснажне пресуде од 24.8.2007. године о враћању тужиоца на рад постигнут је напред наведени споразум између послодавца и тужиоца, који има карактер поравнања, те са тих разлога није дошло до враћања на рад и успостављања радно-правног статуса.“